

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1565/2014
30.09.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Миломира Николића, председника већа, Слађане Накић - Момировић и Марине Говедарица, чланова већа, у парници тужиоца Ч.М. из А., чији је пуномоћник М.М., адвокат из Ч., против тужене Републике Србије – Основно јавно тужилаштво у Пожеги, коју заступа Државно правобранилаштво, из Београда, Одељење у Ужицу, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 642/14 од 17.07.2014. године, у седници одржаној 30.09.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 642/14 од 17.07.2014. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Пожеги П1 986/12 од 03.12.2013. године, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев тужиоца и обавезана тужена да тужиоцу на име накнаде штете за неисплаћену зараду у периоду од 01.01.2010. до 17.09.2012. године исплати износ од укупно 1.508.701,41 динар, са законском затезном каматом од доспећа сваког месечног износа па до исплате. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужена да му на име накнаде штете за неисплаћену зараду у периоду од 01.01.2010. до 17.09.2012. године исплати новчане износе веће од досуђених у ставу првом изреке, а до тражених износа ближе одређених у изреци, са законском затезном каматом. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу на накнади трошкове парничног поступка у износу од 220.473,05 динара.

Апелациони суд у Крагујевцу, пресудом Гж1 642/14 од 17.07.2014. године, жалбу тужене је усвојио и преиначио пресуду Основног суда у Пожеги П1 986/12 од 03.12.2013. године, у ставовима првом и трећем изреке, па је одбио као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужена да му на име накнаде штете у висини неисплаћене зараде у периоду од 01.01.2010. до 17.09.2012. године исплати укупан износ од 1.508.701,41 динар, са законском затезном каматом на сваки месечни износ од доспећа па до исплате и тужилац обавезан да туженој исплати 66.000,00 динара на име трошкова поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 408. и члана 403. став 2. став 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11, 55/14), Врховни касациони суд је нашао да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је обављао функцију заменика јавног тужиоца у Пожеги до 31.12.2009. године, када му је функција престала на основу одлуке Државног већа тужилаца о избору заменика јавних тужилаца од 17.12.2009. године. Приговор тужиоца против наведене одлуке одбијен је одлуком Државног већа тужилаца од 04.08.2011. године. Одлуком Основног јавног тужилаштва у Пожеги од 01.02.2010. године, тужиоцу је признато право на накнаду плате у трајању од шест месеци, у висини коју је имао у тренутку престанка функције, а решењем Основног јавног тужилаштва у Пожеги од 29.07.2010. године, право на накнаду плате му је продужено и то за период од 01.07.2010. године до доношења одлуке Уставног суда о уставној жалби тужиоца поднетој против одлуке Државног већа тужилаца од 04.08.2011. године. Одлуком Уставног суда Републике Србије од 24.07.2012. године, усвојена је уставна жалба тужиоца и поништена је одлуке Државног већа тужилаца од 04.08.2011. године а тужилац је одлуком од 17.09.2012. године, у поступку извршења одлуке Уставног суда, изабран за заменика Основног јавног тужиоца у Пожеги. Међутим, тужилац је удаљен са те функције решењем Основног јавног тужиоца у Пожеги од 10.10.2012. године све до правноснажног окончања кривичног поступка који се против њега водио пред Посебним одељењем Вишег суда у Београду у предмету К По1 бр. 80/11 и истим решењем му је утврђена накнада у висини од 1/3 зараде. Пресудом Вишег суда у Београду К. По1 267/10 од 02.12.2010. године, тужилац је оглашен кривим и кажњен за кривично дело примања мита из члана 367. став 3. у вези става 2. КЗ РС, због радње кривичног дела која је извршена пре одлуке ДВТ-а донете 17.12.2009. године. Тужиоцу је изречена мера безбедности забране вршења позива у области правосуђа у трајању од пет година. Када је кривична пресуда постала правноснажна, тужиоцу је престала функција заменика јавног тужиоца, одлуком Државног већа тужилаца од 14.06.2013. године.

На основу овако утврђеног чињеничног стања, другостепени суд је правилно применио материјално право односно одредбе члана 164. Закона о раду и члана 172. став 1. у вези члана 154. став 1. Закона о облигационим односима, када је закључио да тужена није одговорна, нити у обавези да тужиоцу накнади штету у виду неисплаћене плате, због чега је првостепена пресуда преиначена и тужбени захтев одбијен.

Предмет тужбеног захтева у овом спору је накнада штете коју је тужилац претрпео у виду неисплаћене плате за период од 01.01.2010. до 17.09.2012. године. Захтев за накнаду штете тужилац заснива на кривици тужене (чл.154. Закона о облигационим односима). Да би тужена била одговорана за насталу штету по основу кривице морају бити испуњени следећи услови: да је штета настала противправном радњом или пропуштањем тужене и да постоји узрочна веза између извршене радње и претпостављене штете. Дакле, услов за

грађанско-правну одговорност по основу кривице је да је штета настала као последица одређене радње и пропуштања штетника.

У парничном поступку суд је у погледу кривичног дела и кривичне одговорности учиниоца везан за правноснажну пресуду кривичног суда којом се оптужени оглашава кривим. То подразумева да је парнични суд везан и за постојање извршене радње која представља радњу кривичног дела и одговорношћу штетника управо за ту радњу.

У конкретном случају је утврђено да је тужилац правноснажном пресудом у кривичном поступку осуђен и кажњен казном затвора, уз урачунавање временаведеног у притвору од 05.05. 2010. до 12.12.2010. године (период на који се односи део тужбеног захтева) и уз изрицање споредне казне због извршеног кривичног дела примања мита од трећег лица. Тужилац је као службено лице, заменик општинског јавног тужиоца, захтевао и примао поклон и обећање поклона, да би у оквиру свог службеног овлашћења, извршио службену радњу коју би иначе морао извршити. Радња кривичног дела је извршена пре доношења одлуке ДВТ – а од 17.12.2009. године о неизбору тужиоца за вршење јавне функције.

На овај начин, тужилац је својим понашањем грубо повредио углед своје јавне функције и лични углед, што је објективно довело до тешког нарушавања поверења јавности у јавно тужилаштво и што га чини недостојним за ову функцију.

Изостанак посебне одлуке Државног већа тужилаца о утврђивању разлога за разрешење, као основа за покретање поступка за разрешење и основа за доношење одлуке о разрешењу, у смислу члана 7. став 1. Закона о изменама и допунама Закона о јавном тужилаштву („Службени гласник РС“ бр. 101/10), не доводи до грађанско-правне одговорности тужене за штету.

На основу изложеног и ревизијски суд сматра да противправна радња тужиоца са елементима кривичног дела, која је извршена пре доношења одлуке од стране овлашћеног органа о његовом неизбору на јавно-тужилачку функцију, искључује одговорност и обавезу тужене да тужиоцу накнади штету у овом случају.

Из наведених разлога, применом члана 414. став 1. Закона о парничном поступку, одлучено је као у изреци пресуде.

**Председник већа – судија
Миломир Николић,с.р.**